

AVCI RECEP'İN AYNALI MARTİNİ

Çocuk sesleri ve kuş cıvıltıları birbirine karışıyordu. Pencereden akşam serinliğinde sinsice giren bahar esintisini gülümseyerek kabul etti. Yardımcı kadın, yemeğini hazırlamış, çayını da demleyip gitmişti. Fincandaki çaydan bir yudum çekti. Günü iyi geçmişti. Onu eve getiren taksi şoförü ne kadar kibardı öyle! Eşyalarını kapıya kadar getirmişti. İşlerini düşündüğü şekilde tamamlamış olmanın verdiği huzur kaplamıştı içini.

Koltuğundan kalktı, duvara uzandı, kemanını alarak yanağına dayadı. Bir süre öylece kaldı. Zihnindeki daktilo seslerini susturmaya çalışıyordu. Kemanı akort etmeye başladı.

Onu kaçınıcı akort ediydi ki; sonunda “Akşam oldu hüzünlendim ben yine” şarkısının melodileri güç bela çıktı ve sessiz duvarlarda yankılandı. Alnındaki teri sildi. “...Yeter artık, çık şu hüzünlü şarkılardan, çal bir meyhane havası... Sustur şu kafanın içinde konuşan katilleri!..” Ardından şarkıyı değiştirdi ve pürüzlü sesiyle kemana eşlik etmeye başladı. “Seni sevda çiçeğim, tac-ı serim, bilemezsin ne kadar çok severim”

Dışarıdan gelen atış sesiyle irkildi. Bir çocuğun konuşmasını duydu: “Benim babamın martini var, biliyor musunuz? İsterseniz alıp getireyim.” Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bir süre donup kaldı. Sırtından soğuk terler boşaldı. Belleğindeki bulanık yüzlü ve on iki yaşındaki çocuk, “Tabancamı yanıma alayım mı?” diye konuştu. “Elbette kardeşim, alırsın tabii ki.” diye yanıtladı. Karanlığın ortasında duran küçük bir ormandaydı. Sık ağaçlar asker gibi dizilmişlerdi. Islak yaprakların hışırtısını duydu. Baykuşlar ağaçların tepesinden aşağıya bakıyorlardı. Bu ormandaki her bir nesne, o gün ısrarla bir tabloya dönüşmek istiyordu. Oysa o direniyordu tablo oluşmasını diye. Lakin, dinlemiyordu zihnindeki fırça onu! Fırça sabırsızca hareket etmeye başladı. Önce değişik tonlarıyla yeşil ve kahverengiyi serpiştirdi manzaranın üzerine. Mavi bisikleti çizdi ve ağaca dayadı. Mandolini dala astı. Griyi etrafa dağıttı. Bulanıklaştı ortalık.

Mandolini Almanya’dan gelen bir akrabası vermişti. Hep yatağının başucunda asılıydı. Salih dayısının kazada ölen oğlundan kalmıştı ona. “Keşke bisikleti de olsaymış” diye içinden geçirmeden edememişti. Irgat olan babası her yaz, “Söz, bu yıl sana bisiklet alacağım,” deyip durmuştu. Bunun gerçekleşmesi konusunda ümidini yitirmemişti hiç. Öğretmeni mandolin çalmayı özenle öğretmişti. Ayrıca yıl sonu okul gösterilerinde ona da sahnede yer vermişti. Çok alkışlanmıştı o gün. İleriki yaşamında bir gün kemanı da böyle çalmayı çok istemişti. Mandoliniyle Pervin’e de güzel şarkılar çalmıştı. Onun mavi gözleri her zaman yüreğini delip geçmişti. Okulun akıllı ve alımlı kızı, şimdi orta yaşta bir kadın olmalıydı. Kim bilir neredeydi, ne yapıyordu? Belki de hayatta değildi.

“Baba, bana bisiklet alma zamanı gelmedi mi artık, bak ortaokul bitmek üzere, yoksa liseyi bitirince mi alacaksın?” diye ağlamıştı, o yaz yine. Babası da “Bisikletini alacağız oğlum, sen yeter ki sınıfını geç, hem de çok yakında.” demişti. Her yıl sınıfını başarıyla geçiyor ama bisiklet bir türlü gelmiyordu.

Zihnindeki fırça çizime devam etti. Ormana henüz gelen iki çocuk, az sonra, hüznün bu tabloya ekleneceğinden ve bir ömür boyu belleklerinden kazanamayacağından habersizdi. Ancak bilinçaltı, Ömer’in öyküsünü de anlatmak istiyordu.

Kardeşi Ömer’in tabanca merakı hep dert açmıştı başlarına. Ömer okuldan çıkar çıkmaz, kendisinden büyük çocukların oluşturduğu kasaba çetesinin yanında alıyordu soluğu. Bir kardeş olarak onu sürekli kollaması çok zordu. Çocuklar o yaz harman yerinde ellerindeki derme çatma malzemeyle tüfek yapmayı başarmışlardı. “İşte bizim aynalı martinimiz, tıpkı Avcı Recep’inki gibi!” diye sevinç çığlıkları atıyorlardı. Bir boruyu kesip tahta sapın üzerine oturtmuşlardı. Borunun dibine barutu koyduktan sonra çaputu sıkıştırmış, bunun üzerine de saçmayı koymuşlardı. Saçmanın üzerini tekrar çaputla sıkıştırmışlardı. Hepsini ölçüsüzce ve

bol miktarda yerleştirmişlerdi. İlk atışı Ömer yapmak istemişti. Tam o sırada ağabeyi onu bulmuş ve oradan uzaklaştırmıştı. Bunun üzerine Veli, “O zaman ben yapacağım,” diye ortaya atılmış ve tüfeği gözünün hizasına gelecek şekilde nişan almıştı.

Çocuklar gürültülü sesler çıkarırken, köyün en yaşlısı Avcı Recep aynalı martinini yağlıyordu. Tüfeğinin her iki yanı da şanına uygun şekilde parlıyordu. Bir zamanların “efe”si ve iyi nişancısı, meyve bahçesini bu yıl da çocuklardan ve hırsızlardan nasıl koruyacağını düşünüyordu. Kafası yeni fikirlerle meşguldü. “Bu yıl yine aynı yerden kaçın da görevim, gösteririm ben size hırsızlığın ne demek olduğunu!” diye, kendi kendine konuşurken mutluydu. Fakat harman yerinden gelen patlama sesiyle irkildi.

Acı bir çığlık, mahallenin en uzak köşesine kadar ulaştı. Fazla çaput yüzünden barut tutuşunca saçmaları itememiş, yapma tüfek geriden patlayarak Veli’nin sağ gözünü yakıp geçmişti. Gözünün karası bir anda boz bir renk almıştı. Yanmamış barut parçaları ise yüzüne saplanmıştı. Durumu çok kötüydü. Çocuğun bir gözü kör olmuş, yüzü de delik deşik kalmıştı.

Bu olaydan sonra, bir süre çocuklar hiç kimsenin bahçesine yanaşmamıştı. Ancak bir yıl sonra, çete yine iş başındaydı. O yaz ilk eylem, Avcı Recep’in meyve bahçesine girmekti. Bahçeye, derenin kıyısına DSİ tarafından yapılan setin yanından girilecekti. Ömer setin üzerine gözcü olarak geçti. Diğer çocuklar bahçeye girdi. Avcı Recep gürültüyü duyunca, kendisi gibi yaşlı martinini eline aldı. O, her seferinde tek mermi atabilen eski bir tüfekti. Ama çok uzun menzilliydi. Düşündü, taşındı... Bu bahçe onun tek geçim kaynağı idi. Bir şey yapmasa, erikleri çalınıyordu. Bazen hırsızlar tümünü toplayıp götürüyorlardı. Onların ardından koşacak hali de yoktu. Gözü eskisi gibi görmüyor, kulağı da az duyuyordu. “İnşallah birisi kurduğum domuz kapanına yakalanır!” diye dua etti. Onların yerini tam olarak kestiremeyince, “İş martine düştü, şunları bir korkutayım,” dedi. Tüfeğin namlusunu biraz yukarı kaldırarak ateş açtı. Az sonra yükseltinin arkasından bir ağlama sesi duyuldu. “Ah ayağım! Yandım anam!” diye, can havliyle bağıriyordu, Ömer. Mermi setin üzerindeki bir taşa vurarak sekmiş ve Ömer’in baldırını delip geçmişti. Neyse ki, kemiğinde bir şey yoktu. Çok geçmeden avazı çıktığı kadar bağıran bir çocuk sesi daha duyuldu. Osman ve Serdar da Ömer’in olduğu yere geldi. Az sonra ayağındaki domuz kapanını sürükleye sürükleye, bir eliyle de kapanın zincirli kazığını tutmuş halde sekerek yürüyen Mustafa görüldü. Korkunç acılar içinde kıvranıyordu. Kapanın dişleri potininin üzerinden ayak bileğine geçmişti. Çorapları ve ayakkabısı kan içindeydi. Osman ve Serdar, kapanın çenelerini güçlükle iki yana açmaya çalıştılar ve sonunda başardılar. Ardından yaralı arkadaşlarını sırtlarına alarak oradan uzaklaştılar.

O yıl Ömer okula koltuk değneği ile gitti. Okul yolu engebeli ve bozuk olduğu için çok zorluk çekti. Şanslıydı, altı ay sonra eski sağlığına kavuştu. Ancak Mustafa kısmen sakat kaldı ve bundan sonra hep aksayarak yürüdü.

Bu olaylar tüm acı sahneleriyle belleğinde canlandı. Sokaktan gelen atış seslerini duymamak için kulaklarını kapattı. Bu kez, dağarcığında konuşan daktiloyla baş başa kaldı. “.....’ın havaya sıktığı kurşunla on yaşındaki’nın ölümüne sebebiyet vermekten yıl ağır hapis cezasına çarptırılmasına...” Biraz sakinleşince daktilo sesi, bulanık yüzülü çocuk sesiyle yer değiştirdi.

“Pazar günü bisikletle beni ormana götürsene ağabey!” demişti, Ömer.

“Elbette kardeşim, mandolini de götürelim, onu sen tutabilir misin?”

“Tamam, ağabey!”

Ah o bisiklet keşke alınmamış olsaydı! O gün evlerinin kapısında mavi bir bisiklet bulduğunda içi içine sığmamıştı. Babasının ve Almanya’da çalışan dayısının boynuna atlamıştı hemen.

Mandolini Ömer’in sırtına asmıştı. Ömer de onun beline sıkıca dolanmıştı. Bisikletle yolda sağa sola kıvrılarak gidiyorlardı. Tüm sesler, kulaklarında film plağı gibi çalmaya başladı... “İlgaz Anadolu’nun sen yüce bir dağsın”. Az sonra mandolinle çalacaktı bu şarkıyı

kardeşine. Ağustos böcekleri sözlerini duyup ezberleyeceklerdi. Ormanın tüm kuşları çok sesli koronun elemanları gibi eşlik edeceklerdi. Plağın son sözleri: “Ağabey kıpırdama! Seni vuruyorum işte! Bam! Bam!” oldu. Tam biraz soluklanmak üzere mandolini ağaca asıp yüzünü arkaya çevirmişti ki, kardeşinin elindeki tabancadan fırlayan sert mantar, yüzüne hızla çarpıp yön değiştirdi. O esnada ayağına doğru akan saydam şey neydi? Sonrasını hatırlamak istemiyordu!

Sokaktaki “Bam! Bam!” sesleri çoğalıp da yüreğindeki yankıyı ikiye katlayınca, dayanamadı. “Neden insanlar yaşadıklarından ders almazlar, niye hala duyarsız gözler dolaşüyor ortalıkta?” diye söylendi.

Ayağa kalktı. Kemanı koltuğa koydu. Dışarıya yine güçlkle çıktı. Bir süre sonra eve geri döndü. Rahatlamıştı. Tabanca sesleri kesilmişti. Pencereye yanaşıp komşuların konuşmasına kulak misafiri oldu.

“Koş, Asiye Teyze koş! Çocuklar çok ağlıyor! Bir şey mi oldu acaba?”

“Hayrola, çocuğum ne oldu sana?”

“Bir amca mantar tabancalarımızı topladı ve geri vermedi.”

“Kim o? Tanıyor musun?”

“Ha, evet, şu binada oturan kör hakim; Sedat Amca!”

Kezban ŞAHİN TAYSUN

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.